

Emil-Corneliu Ninu

MONUMENTUL EROILOR MANGALIENI

**(Ghid inițiativ pentru reconstruirea
unui vechi monument istoric al Mangaliei)**

CUPRINS

-Cuprins	p. 2
-„ <i>Mangalia și monumentele ei pierdute</i> ” de E.C. Ninu	p. 3
- „ <i>Opere ce ar trebui refăcute</i> ” de E.C. Ninu	p. 5
-„ <i>Unde și când a dispărut Monumentul Eroilor Mangalieni ?</i> ” de E.C. Ninu	p. 9
-„ <i>Monumentul Eroilor Mangalieni</i> ” de E.C. Ninu	p.13
- <u>Extrase din monografiile Mangaliei: Aurelia și Ștefan Lăpușan</u>	p.14
- <u>Extrase din monografiile Mangaliei: Dumitru Isa</u>	p.15

Mangalia și monumentele ei pierdute

de E. C. Ninu

Marcat de pierderea regelui Ferdinand, făuritorul României Mari, “Monumentul Eroilor Dobrogeni”, cunoscut, din cărțile poștale, ca “Monumentul Eroilor Mangalieni”, a fost rezultatul unui efort colectiv de finanțare a acestuia.

Din păcate, i-a fost dat să fie lipsit de solemnitatea pe care i-ar fi impus-o prezența Maiestății-Sale, regele Ferdinand, decedat cu o lună mai înainte. Această piesă arhitectonică avea să precedă, însă, monumentele din localitățile limitrofe (Techirghiol-16.08.1931, Limanu-07.06.1933, Cotu-Văii -1937, excepție făcând cele din Albești-1922 și Negru-Vodă-1922, inițial aflate în curtea bisericii), fiind inaugurat, așadar, cu întârziere, la 22 august 1927. Aruncat în spatele grajdului Primăriei (actualul loc al frizeriei din fața IGAF-ului), în vara anului 1947 sau 1948, din dispoziția unui îndoctrinat activist local din noul partid aflat la putere, monumentul deja nu mai avea baioneta armei și, la scurt timp, după circa o lună, va dispărea cu totul. Supozițiile sunt două, în acest sens: statuia ori a fost aruncată în apele mării, ori a fost topită în șantierul naval.

Este de la sine înțeles că devine datoria noastră, a celor care se simt, mai mult sau mai puțin, mangalieni, să restaureze această piesă de o valoare inestimabilă pentru trecutul nostru !

Iată că Subfiliala Mangalia a Asociației Naționale CULTUL EROILOR "Regina Maria" a constituit un COMITET DE INIȚIATIVĂ, compus, în primul rând, din membrii organizației și, apoi, din alți fii de nădejde ai urbei noastre străvechi: primar, profesori, medici, cadre militare, preoți, pensionari civili și militari, comercianți, studenți, doctori în științe, bugetari, liber-profesioniști etc.

Vom avea nevoie de tot sprijinul oricăror persoane bine-intenționate, indiferent de vârstă, în scopul alcătuirii unui fond de bani substanțial, pentru finalizarea acestui deziderat, pornind, desigur, de la proiectul inițial.

Copiii Mangaliei, mulți aflați pe alte meleaguri, pot să-și dea mâna, ORIUNDE S-AR AFLA, pentru a contribui, pe măsura posibilităților lor (financiare, profesionale, culturale), la o grabnică reparare a unei erori istorice.

Orice donație (sume de bani ce vor intra într-un cont special, creat ad-hoc, creații artistice: cărți, picturi etc.) va fi binevenită, urmând a fi mediatizată pe măsură, iar numele organizațiilor neguvernamentale și ale persoanelor extrem de darnice, donatoare de sume mari, vor fi menționate pe o placă aflată pe soclul viitorului monument.

Vă invităm, deci, a fi alături de noi, la un drum lung de trei ani, dar pe care pașii urmează a fi făcuți cu sentimentul datoriei împlinite cât mai repede, LA SĂRBĂTORIREA A 90 DE ANI DE LA INAUGURARE !

Opere ce ar trebui refăcute

„Monumentul Eroilor Dobrogeni” de la Mangalia

(Articol apărut în revista „Arma Pontică”, nr. 8 / oct. 2011)

de E.C. Ninu

În numărul estival în care revista constănțeană „Dacia” anunța, marți 23 august 1927, „Inaugurarea palatului regal de la Mamaia” („Eri dimineață, la orele 7 și jumătate, cu un tren regal, a sosit în localitate M.S. Regele Mihai I al României (n.n.: nu împlinise încă șase ani), însoțit de către Principesa mamă Elena. La descindere pe peronul gării, s’a făcut primire oficială auguștilor oaspeți. Erau de față d-nii Radu Roșculeț prefectul municipiului, Francisc Sachetti primarul municipiului, precum și șefii autorităților locale, civile și militare...”), iar, pe aceeași primă pagină, se putea citi și un alt titlu, „Solemnitatea de la Mangalia. Inaugurarea Monumentului Eroilor Dobrogeni”.

Acest eveniment trebuia să aibă loc cu o lună înainte, dar, din cauza morții Regelui Ferdinand, desigur că el nu

putea fi ținut. Iată reprodus, în întregime, conținutul articolului, care cuprinde și cuvântarea Episcopului Gherontie al Constanței.

„Eri dimineață, a avut loc în orașul Mangalia, solemnitățile inaugurării monumentului Eroilor dobrogeni, solemnități care, deși anunțată pentru ziua de 24 Iulie, s'a amânat pentru data de ieri, din cauza doliului național. A luat parte P.S.S. Episcopul Gherontie al Constanței, însoțit de arhimandritul Atanasie Dincă și de cler, d. ministru Inculeț, șefii autorităților, precum și un public numeros venit din întreaga provincie. După oficierea serviciului divin, Episcopul a ținut o frumoasă cuvântare, spunând următoarele:

În fața acestui monument, care simbolizează suprema jertfă a eroilor Dobrogeni pe altarul patriei noastre iubite, biserica noastră ortodoxă națională, prin smerenia mea, reprezentantul ei în părțile acestea, varsă o lacrimă pentru vitejii noștri, care ne-au dat România Mare.

În fruntea eroilor noștri de pretutindeni, stă Marele Rege al tuturor Românilor, Ferdinand I. După Victoria de la Mărășești, Mărăști și Oituz, care a hotărât soatra norocită a neamului nostru românesc, Căpitanul oștilor noastre – Vodă Ferdinand I – a rămas de veghe, pururea neadormit, lângă leagănul României Mari. Griji multe și dureri mari avut-a el, ca să-și vadă scumpa sa Românie, nu numai mărită, dar și întărită. Și, tocmai când – la postul său – Regele Ferdinand I lucra la aceasta, “Înger a fost trimis din cer” și în taina nopții, - sânt astăzi 31 de zile – luat'a, pe aripile sale, sufletul îngeresc al Celui mai mare Voevod al României, Vodă Ferdinand I, și “la Dumnezeu tatăl l'a dus pre el”, lângă scumpii săi camarazi – eroii noștri.

Ce limbă bine grăitoare, ce gură măiastră va putea spune, după vrednicie, virtuțile cetățenenești și creștinești ale Marelui nostru Ferdinand?

Cât și'a iubit țara o spune actul hotărâtor de la 14 August 1916.

Cât a luptat pentru fericirea ei și a neamului nostru Românesc, o povestesc Mărășeștii, Oituzul și Mărăștii.

Cât a suferit alături alături de scumpa Sa oaste, o spun Topraisarul și Cobadinul, Teleajenul și Triunghiul Morții. Cât de generos a fost sufletul Său, o spun dispozițiile sale cele din urmă, din cari transpiră mai mult dragostea de noi, decât de ai Săi.

Scumpi eroi Dobrogeni, vouă vi se închină acest odor sfințit de Biserică. Monumentul ce vi s'a ridicat la Mangalia - vechiul Callatis – este un slab semn de recunoștință din partea noastră. De sunteți români de naștere sau de alt neam, de pe pământul scumpei noastre patrii, ori de ați sărit la ajutorul nostru ca aliați, toți sânteți scumpi sufletului nostru și toți aveți drept la recunoștința noastră.

Primiți, dar, eroi scumpi, semnul recunoștinței noastre.

Acest monument va grăi generațiilor viitoare despre vitejia noastră și va fi un îndemn pentru ca – și ele – să iubească scumpa noastră Românie, cum ați iubit'o și voi, s'o apere cum ați apărat'o voi.

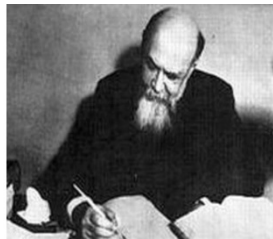
Și acum, o prea fericite Rege Ferdinand I, acum – când te găsești lângă ostașii Tăi, în ceruri, și cu ei, stai lângă Tronul Împăratului Ceresc, fii mijlocitor pentru noi, către Milostivul Dumnezeu, să ne dea mintea întregă și judecata dreaptă, pe care ai avut'o Tu, ca să putem păstra scumpa noastră Românie, așa cum ni-ai lăsat-o în taina nopții, în care te-au răpit Îngerii, din mijlocul nostru !

Rogu-Te, o Rege mare Ferdinand I, ca micuțul nostru Rege Mihai I să trăiască și să se facă mare și cu vârsta și cu înțelepciune, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor !”

După aceasta, au luat cuvântul d-nii judecător Al. Șeitan, președintele comitetului pentru ridicarea monumentului inaugurat, și căpitan Nic. Ștefan, președintele societății invalizilor, cari, în cuvinte bine simțite, au vorbit despre faptele de arme ale dobrogenilor și însemnătatea operei societății “Monumentele Eroilor”. La urmă, d. ministru Inculeț, încheind seria cuvântărilor, a preamărit memoria celor jertfiți pe altarul Patriei, aducând din partea guvernului o pioasă aducere aminte celor căzuți la datorie, pe câmpiile dobrogene.”

Regele Ferdinand

Nicolae Iorga

General
Gheorghe Rasoviceanu

Unde și când a dispărut “Monumentul Eroilor Mangalieni” ?

de E.C.Ninu

(Articol apărut în revistele „Arma Pontică”, nr. 9 / dec. 2011,
și „România eroică”, nr. 4, dec. / 2013)

Perioada interbelică a marcat, spre eternizare, recunoștința pentru sacrificiul eroilor neamului în Prima Conflagrație Mondială, care a dus la împlinirea unui vis, “copil al suferinței” (O.Goga), realizarea României Mari, la 1 DECEMBRIE 1918. Această recunoștință a fost transpusă în numeroase monumente, statui etc., imediat după încheierea păcii, de către “Societatea Mormintele Eroilor Căzuți în Război” (înființată prin Înaltul Decret Lege nr. 4.106 din 12 septembrie 1919, semnat de regele Ferdinand, dar funcționând sub Înaltul Patronaj al reginei Maria, ca președinte de onoare), care avea să culmineze cu rodul unei chete naționale, Mausoleul de la Mărășești.

Mangalia a plătit și ea tributul de luptă, mulți dintre fiii ei lăsându-și oasele prin tranșee, pe fronturi cu lupte dramatice, în care natura doar, cu șesurile, dealurile, munții sau apele ei, a cules ultimele suspine ale celor ce s-au ridicat la ceruri. Au căzut, astfel: *plt. Ioan BULUC, plt. Dumitru OPRIȘAN, sg. Ioan J. STOIA, sg. Gheorghe TEODORU, caporal Caracaș AMENIAC, caporal Nicolae STAVRU, soldații Aldea Gh. ALDEA, Ilie ARIEȘANU, Florea CARAVAN, Iulius CHIT, Constantin CIONTEA, Ioan COMITESCU, Mihai CRISTEA, Constantin DOBRE, Ioan T. DUMITRU, Vasile ECHIM, Vasile EPURE, Bertula GEAMAI, Nicolae IONAȘCU, Tache IONAȘCU, Ioan MECU, Ionuș MEMET, Amet Hagi MUSTAFA, Ramazan MUSTAFA, Ioan NARTEA, Vasile POHRIB, Ștefan RADU, Spiru TEODOR, Aldea TRANDABORU.*

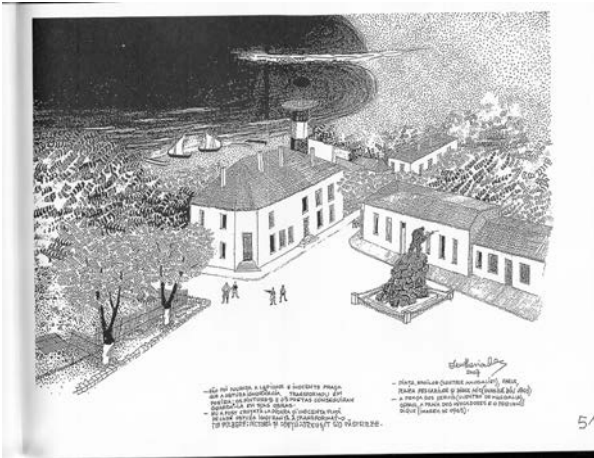
Cum intrarea României în război (14 august 1916) a atras imediat urgia armatelor inamice, exersate deja într-un conflict de doi ani, vechea cetate callatiană a suferit din plin consecințele funeste ale acestui act, fiind ocupată de bulgari, la 6 septembrie 1916.

Acest fapt îl mărturisește și unul dintre copiii ei, pibegit în Brazilia, arhitectul și pictorul Stephan Eleutheriadis (vol. “*Fiul ceasor-nicarului*” și albumul “*Mangalia. In memoriam*”, lansate în luna

iulie a.c. (2011), în localitatea sa natală), “*Mangalia a fost bombardată de un submarin german, iar populația s-a speriat și a început să evacueze orașul ... Germanii, aliați cu Imperiul Austro-Ungar, au înaintat pe frontul din estul Europei, au trecut Carpații și au început să ocupe România. Cum bulgarii erau aliații nemților, frontul din Dobrogea avea majoritatea trupelor formată din bulgari, sub comanda nemților, care înaintau din sud, ocupând teritoriul dobrogean. Populația de români și de greci a început să se retragă împreună cu trupele românești înspre nord, fără nicio țintă și fără nicio orientare.*”

“*Monumentul Eroilor Mangalieni*” ce trebuia să fie inaugurat a avut ca leitmotiv silueta unui ostaș infanterist, aplecat într-un elan năvalnic, cu baioneta armei înaintea. Imaginea sa amintește de celebra pânză a lui Nicolae Grigorescu, “*Atacul de la Smârdan*”, prin poziția atât de sugestivă a corpului.

În legătură cu destinația statuii, circulă două variante, prima referindu-se la aruncarea ei în mare (lucru îndoielnic, dat fiind conținutul de bronz al statuii !), iar a doua, mai

realistă, viza topirea sa în atelierele portului militar, ce va adăposti baza de nave (dragoare, vedete torpiloare, cele două submarine, “Delfinul” și “Rechinul” ș.a.).

Interesante sunt și numeroasele ceremoniale desfășurate aici, în cursul anului, fie ele naționale (*10 Mai-Ziua Regelui Carol I și a monarhiei*), religioase (*Ziua Înălțării sau de Sfintele Paști*), militare (*Ziua Marinei*, la 15 august, când era și *marea sărbătoare a Sfintei Marii sau a Adormirii Maicii Domnului*), la care luau parte nu numai oficialitățile militare, reprezentanții administrației locale, ai clerului, ai educației (cadre didactice și elevi), dar și o mare parte din cei aproape 4.000 de locuitori.

Situată în Piața Eroilor, aflăm, din aceeași lucrare, că, “*lângă statuia soldatului cu pușcă*”, în centrul orașului, se instala, vara, chiar fanfara militară, care îi delecta pe sezoniștii estivali: “*orele fanfarei erau de la șase seara până la miezul nopții. Noi, copiii, ne înghesuiam în jurul ei și uitam de viață și de joacă, căscând gura la minunea muzicii.*”

Tot aici, își aduce aminte autorul citat, de Vinerea Patimilor, în noaptea deniilor, după psalmodierea prohodului și terminarea troparelor, procesiunea religioasă pornea purtând pe umeri epitaful cu imaginea lui Hristos, de la Biserica greacă “*Sfântul Nicolae*” (astăzi demolată), din capătul de nord al falezii, pe strada Vasile Alecsandri, apoi pe strada principală (str. Traian, azi str. Oltului) și se oprea în Piața Eroilor, centrul orașului, “*unde era statuia de bronz a soldatului cu pușca..., unde preotul citea un scurt pasaj din Evanghelie și se cântau câteva tropare. În liniștea nopții fără lună, procesiunea – pată de lumină înecată în întuneric -, emana tragicul sentiment al morții. Această imagine mi-a rămas în amintire, împreună cu cea din noaptea precedentă, cea a crucificării, cu expresia lor de monumentalitate, a unui transcendent care ne penetra ca un fior.*”

Procesiunea se repeta și în Duminica Paștilor, după amiază, în “*a doua Înviere*”, care “*urma același drum al epitafului din Vinerea patimilor, dar de data asta în plină zi*”.

Locul monumentului este ușor de aflat, dacă privim cu atenție seria de tablouri ale aceluiași autor. Zidul terminal dinspre strada Oituz către mare, al Geamiei “Esmahan-Sultan”, ce avea și o poartă, în colțul din nord-est, face să fie fixată

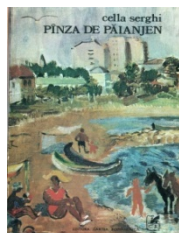
Fosta Piață a Eroilor, unde, circa 25 de ani, s-a aflat „Monumentul Eroilor Dobrogeni” (1927-1947)

poziționarea statuii în fosta „Piață a Eroilor”, pe locul din fața actualului “SANATORIU BALNEAR”, respectiv în vecinătatea imediată a vechiului magazin “Menaj”, fosta vilă a fraților Dan).

"Monumentul eroilor dobrogeni" în literatura artistică CELLA SERGHI

"Monumentul eroilor dobrogeni" este un reper important în aventura adolescenței Diana Slavu, eroina romanului "Pânza de paianjen", foarte apreciat de romancieri consacrați, precum Camil Petrescu (de care se îndrăgostise, de la vârsta liceului), Liviu Rebreanu și Mihail Sebastian. (Cu titlul "Cele dintâi nedumeriri", primul episod a apărut în "Revista Fundațiilor regale" în 1937 și, ulterior, refăcut în edițiile din 1938, 1946 și 1971.)

Acest alter-ego al romancierei Cella Serghi (n.22.10.1907, Constanța-22.09.1992, București), veșnic îndrăgostită de mare, ne evocă, în numeroase fragmente, și atmosfera din preajma monumentului, astfel:

"... După câțiva pași, drumul s-a deschis într-o răspântie. În mijloc, un soi de monument încă nedezvelit. Dintr-o simigerie ieșea o fetiță cu o tavă pe care de-abia o ducea; de sus venea o stradă cu prăvălii mici, parcă gheboase, înghesuite de o parte și de alta. Aici, la răscrucea în cerc de drumuri în care mă găseam, se adunau nu numai străzile Mangaliei, dar și adierile calde și reci din toate părțile, și loveau în pânza zvârlită peste monument de parcă marea trimitea semne de peste tot, nevăzută ...

... După cină, am ieșit din nou. La restaurantul din fața statuii fusese adusă o cântăreață grasă, cu rochie neagră, decoltată, de mătase vegetală, foarte lucioasă, pudrată cu roz și vopsită cu roșu, care, pe obrazul ei negru, devenea violet. În fiecare seară cânta cu „temperament”:

“La Mangalia! Stațiune balneară cu băi calde și băi reci, / Căci Mangalia, / Căci Mangalia, / Este locul binecuvântat. / Unde toată lumea petrece minunat ...”

... Parcă mă înapoiam acasă după o lungă absență. Băcanul a ieșit din prăvălie să ne dea mâna, frizerul să ne ureze bun sosit. Cofetarul și nevasta lui nu mai știau cum să ne arate bucuria lor. Mi-am dat seama că mama e foarte iubită. Brusalis, proprietarul hotelului, Delureanu care ținea restaurantul, Tănase cafegiul, Limonide, toți erau fericiți c-am venit. Hrisula mi-a făcut cafea și apoi mi-a ghicit.

... Restaurantul din fața statuii se transformase într-un fel de cazino, iar în salonul din fund, unde altădată se dădeau balurile, acum se dansa în fiecare seară, după o orchestră adusă de la Caverna. În fața restaurantului cântau același țambalagiu și aceeași primadonă răgușită, ca și în anul trecut ...”

Extrase din monografiile Mangaliei

Aurelia și Ștefan Lăpușan,
„Mangalia în paginile vremii”

„Monumentul eroilor dobrogeni, care a stăpânit piața veche a orașului, a fost ridicat

de Societatea demobilizaților de război, numită în memoria unuia dintre marii viteji ai țării, General Gheorghe Rasoviceanu. El cinstea jertfa vitejilor rămași să doarmă pe veci pe frontul reîntregirii țării. Lucrarea s-a făcut prin subscripție publică, așa cum scria pe placa memorială. A fost inaugurat la 23 august 1927. La originea acestui gest pare a fi intenția lui Nicolae Iorga de a cinsti pe generalul Rasoviceanu și pe soldații acestuia. Comandantul Regimentului 9 Vânători, una din cele mai cunoscute unități de luptă românești în primul război mondial, a contribuit decisiv la obținerea victoriei de la Mărășești. Generalul Rasoviceanu și-a legat numele de Mangalia și pentru că, după 1913, colonizarea în Dobrogea Nouă a început din inițiativa și după planul propus de el. (Culea, Apostol, Dobrogea, *Casa Școalelor*, 1928, p. 241) Iorga l-a cunoscut și a întreținut o corespondență cu generalul pe care l-a apreciat ca fiind „omul potrivit la locul potrivit”. Unul dintre fiii istoricului, Petru Iorga, a luptat în regimentul comandat de Rasoviceanu. („Scrisori către N. Iorga”, București, ed. Minerva, 1996, p.16) Din păcate monumentul, având autor anonim, a fost luat din piața centrală a orașului odată cu lucrările de sistematizare a zonei, în anii '60, și i s-a pierdut urma. Se pare că, fiind îndreptat cu arma spre sud, soldatul din bronz a creat neliniși mai marilor zilei. De altfel, a fost deseori ironizat de presă: „Orașul e dat în paza unui soldat de bronz și operetă, care – de patru ani îl observ- se repede în singura lampă a pieței și tot nu reușește s-o spargă. E drept că lampa se resimte de amenințarea războinicului și cu toată acetilena și toate eforturile lampagiilor care o tot pompează și o tot reaprind arde foarte intimidată.” (I. Anestin, „Mangalia”, în „Cuvântul liber”, 45, 15.09.1934, p.6-7)”

(**N.n.**: Presa vremii, precum revista “Dacia” din Constanța, anunța evenimentul inaugurării marți, a doua zi, pe 23 august 1927, deci se poate deduce că dezvelirea statuii avusese loc luni, pe 22 august 1927: „Eri dimineață, a avut loc în orașul Mangalia, solemnitatea inaugurării monumentului Eroilor dobrogeni, solemnitate care, deși anunțată pentru ziua de 24 Iulie, s'a amânat pentru data de ieri, din cauza doliului național ...”

O altă concluzie interesantă este aceea că numele străzii ce leagă artera principală Ștefan cel Mare de portul turistic Mangalia, prin vecinătatea Policlinicii, visează numele Regimentului 9 Vânători, comandat de gloriosul general Gh. Rasoviceanu).

Extrase din monografiile Mangaliei

În august, 1927, a fost înălțat **Monumentul Eroilor**, în memoria celor 32 de eroi ai Mangaliei. Ei au căzut pe câmpul de luptă pentru apărarea și reîntregirea neamului, în Primul Război Mondial (1916-1918). Monumentul reprezenta un **“Ostaș cu pușca în atac”**. Se afla situat în Piața Eroilor. A fost

Monumentul "Eroilor
1916-1918" (1927)

D. Isac, „Mangalia”, pag. 62
(lucrare în curs de tipărire)

*„În august 1927, a fost înălțat Monumentul Eroilor, în memoria celor 32 de eroi ai Mangaliei. Ei au căzut pe câmpul de luptă, pentru apărarea și reîntregirea neamului. În Primul Război Mondial (1916-1918). Monumentul reprezenta un **Ostaș cu pușca în atac**. Se afla în Piața Eroilor. A fost demolat, în perioada 1952-1956, de către un activist local din conducerea politică a vremii.”*

Același D. Isac, într-o altă lucrare rămasă în manuscris, tot în curs de tipărire, „Mangalia. Recunoștință armatei române”, la pag. 19, făcea următoarea precizare: *„Pe 22 august 1927, a fost înălțat Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial (1916-1918), în memoria celor 32 de fii ai Mangaliei. Monumentul reprezenta un "Ostaș cu pușca în atac", după proiecte tip, dar sochul a fost opera unui artist plastic, fiu al Mangaliei, sculptorul Ion Pantazi (1901-1971). El era absolvent al Școlii de Arte Frumoase București. Edificiul monumental a fost demolat (profanat) în perioada 1952-1956, de către un activist de partid din conducerea politică a vremii. Deci, până în 1998, la Mangalia, nu a mai existat un Monument al Eroilor. La acest Monument, de fiecare dată, cu ocazia evocărilor istorice, veteranii seniori aminteau cuvintele patriotice: "Mangalia este o părticică din Patria Românilor, și nu tagma otomanilor, fanarioților sau rascolnicilor!"*

"MONUMENTUL EROILOR MANGALIENI"

(Mangalia,
luni,
22 august 1927)

„Monumentul Eroilor Mangalieni”

de E.-C. Ninu

*N-a fost să fie !
Imaginea tot vie,
Rămasă pe retină,
Se zbate în lumină !*

*În iulie '27,
Cum ziua, fără noapte,
Își pierde al său sens,
În ghem de fire dens,*

*Buimace Parce,-n pace,
Au prins a-și tot desface
Al îțelor destin,
Plătiten-n bani peșin.*

*Dar calp le fuse ortul,
Și Ferdinand fu mortul,
În lună de cuptor,
Prins în al lor fuior.*

*Statuie rătăcită,
Nu fu a ta ursită
Să se-mplinească-n veci,
Din vremi apuse, reci !*

*Cum anii trec grăbiți,
Eroi, la drum porniți,
Își lasă,-n cuib de vatră,
Renumerele pe-o piatră.*

*Le fie somnul lin,
Sub cerul opalin,
Iar florile,-n mănunchi,
Le cadă în genunchi !*

(Poezie apărută în revista
„Arma Pontică”, nr. 15/
febr. 2014)

